

Arrest

nr. 138 437 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 28 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Mr. B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 april 2011 treedt de verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, in Turkije in het huwelijk met C.B., een Deense onderdane.

1.2. Op 20 april 2011 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Ankara een visumaanvraag type D in in zijn hoedanigheid van echtgenoot van C.B. Op 26 september 2011 wordt dit visum geweigerd omwille van de niet-erkenning van het huwelijk in België.

1.3. Op 10 november 2012 meldt de verzoeker zich aan in België, in bezit van een visum type C afgegeven door het Italiaanse consulaat. Hij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 30 november 2012.

1.4. Op 5 december 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 23 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Op dezelfde dag wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 23 januari 2013 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van C.B. Op 18 juli 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 115 227 van 6 december 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 28 januari 2014 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van C.B. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Op 4 juli 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 28 juli 2014. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.01.2014 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een visumaanvraag op 20.04.2011. De aanvraag werd op 26.09.2011 geweigerd door de Visadienst van de dienst Vreemdelingenzaken omdat het buitenlandse huwelijk niet kon worden erkend, dit op advies van de Procureur des Konings te Gent.

Gelet op de weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken om de huwelijksakte te erkennen werd het verzoek van mevrouw C.B. om de huwelijksakte over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand of in ieder geval het huwelijk te vermelden in de bevolkingsregisters geweigerd. Betrokkene heeft vervolgens een eenzijdig verzoekschrift neergelegd ter griffie van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent op 22 december 2011, om het huwelijk alsnog erkend te zien. Bij beschikking van 24 mei 2012 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Gent de erkenning van de huwelijksakte geweigerd. Betrokkene heeft tegen dat vonnis van de Rechtbank van eerste Aanleg op 05 juli 2012 een verzoekschrift hoger beroep neergelegd ter griffie van het Hof van Beroep te Gent.

Niettegenstaande deze feiten bekwam betrokkene een visum C, afgeleverd door Italië, en bood zich vervolgens aan om een aanvraag tot gezinshereniging te doen op basis van diezelfde huwelijksakte op 23.01.2013.

Deze aanvraag werd geweigerd op 18.07.2013. Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk, kan betrokkene zich immers niet beroepen op art. 40bis, §2,1 ° en kon dus het verblijfsrecht niet worden toegestaan (zie voor de uitgebreide motivering de bijlage 20 van 18.07.2013). Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 6.12.2013 werd dit beroep verworpen.

Op 28.01.2014 werd opnieuw een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie opgemaakt, op basis van diezelfde huwelijksakte. De situatie blijkt echter ongewijzigd. Overeenkomstig de verklaringen van de advocaat van betrokkene (brief van 22.01.2014) is er nog geen beslissing in hoger beroep betreffende de erkenning van de huwelijksakte. Ook uit het Rijksregister blijkt nergens dat er enige wijziging zou zijn betreffende de erkenning van het huwelijk. Bijgevolg geldt de beslissing nog steeds die door de rechtbank in eerste aanleg werd genomen op 24.05.2012 betreffende de huwelijksakte: deze wordt niet erkend.

De aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig art. 40bis, §2,1° van de wet van 15.12.1980 kan dan ook niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij een aanvraag heeft ingediend op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 52, §4, 5de lid een bevel om het grondgebied te verlaten hier van toepassing is.

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel1.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker meent dat zijn recht op gezinsleven geschonden is doordat hij niet bij zijn Deense echtgenote in België kan blijven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010).

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. ERHM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Verweerder wenst vooreerst op te merken dat verzoeker faalt in de op hem rustende bewijslast. In casu baseert verzoeker zich op zijn huwelijk met een Deense onderdaan. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing alsook uit het administratief dossier dat de Belgische overheid het huwelijk niet heeft erkend en dat verzoeker heeft nagelaten om aan de hand van concrete elementen vooralsnog aannemelijk te maken dat hij wel een effectief beleefde gezinssituatie of een voldoende hechte relatie heeft met mevrouw Bock die onder de bescherming valt van art. 8 EVRM.

Bovendien, zelf indien de Raad zou aannemen dat een gezinsleven bestaat tussen verzoeker en zijn Deense vrouw (quod non), dient te worden opgemerkt dat verzoeker noch in het kader van zijn verblijfsaanvraag, noch in het kader van zijn verzoekschrift, hinderpalen heeft aangevoerd voor het leiden van een gezinsleven elders zodat derhalve niet blijkt dat op verweerder een positieve verplichting rustte om het gezinsleven te handhaven.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen."

2.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij door de bestreden beslissing *“van zijn in België verblijvende echtgenote, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden”*.

Met betrekking tot het gezinsleven dat de verzoeker met zijn echtgenote beweert te onderhouden, heeft de Raad in zijn arrest nr. 115 227 van 6 december 2013 reeds het volgende gesteld:

“(…) het loutere gegeven dat verzoekende partij gehuwd is maakt nog niet dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar echtgenote. Uit de diverse feitelijke vaststellingen zoals deze blijken uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dient gesteld dat verzoekende partij niet aantoot dat zij een werkelijk gezinsleven onderhoudt met haar Deense echtgenote. Nu verzoekende partij nalaat aan te tonen dat er in haren hoofde sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen haarzelf en haar echtgenote, dit terwijl alle elementen in het administratief dossier erop wijzen dat verzoekende partij geen werkelijke gezinsrelatie onderhoudt met haar echtgenote, kan geen schending van artikel 8 EVRM op dat vlak ontwaard worden.”

De verzoeker brengt geen nieuwe gegevens aan die thans tot een andere beoordeling kunnen leiden.

Aangezien de verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven aantoot en voor het overige geen gegevens aanbrengt met betrekking tot zijn familieleven of privéleven, kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

“Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers duur van zijn verblijf in België, zijn familieleven in België (echtgenote met wie hij samenwoont te Deinze) (cf. stukken 2, 3 en 5), zijn hangende beroepsprocedure voor het Hof van Beroep te Gent tot erkenning van zijn huwelijk (cf. stukken 2 en 3),...

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor minstens om stukken aangaande zijn gezins- en familieleven, zijn beroepsprocedure, ... neer te leggen.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoekers gezinsleven in België, zijn (duur van) verblijf in België, zijn hangende beroepsprocedure in België, ... in overweging te nemen alvorens verzoekers verblijf in België te weigeren en hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Dat er sprake is van schending van het artikel 74/13 Vw., van het evenredigheidsbeginsel en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“2. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings –en zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoekers rechten van verdediging.

In zijn betoog houdt verzoeker voor dat verweerder rekening had moeten houden met de duur van verzoeker zijn verblijf in België, zijn familieleven in België, zijn hangende beroepsprocedure,...alvorens een beslissing te nemen.

Verwerende partij wenst vooreerst op te merken dat art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met “het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand” van de betrokken vreemdeling.

Verwerende partij kan maar rekening houden met de elementen die vermeld worden in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en voor zover verweerder er kennis van heeft.

Verzoeker legde geen stukken voor aangaande zijn gezondheidstoestand, noch blijkt dat hij vader zou zijn van een kind zodat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder deze elementen niet in overweging genomen te hebben.

Voor wat betreft verplichting om rekening te houden met het gezins- en familieleven kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat met dit element geen rekening werd gehouden daar na grondig onderzoek van zijn vermeend gezinsleven met mevrouw Bock, besloten werd het huwelijk niet te erkennen, hetgeen uitdrukkelijk aangehaald werd in de bestreden beslissing.

Daar waar verzoeker nog verwijst naar de hangende beroepsprocedure kan ten overvloede verwezen worden naar hetgeen de Raad reeds gesteld heeft in het arrest nr. 115 227 d.d. 6 december 2013, m.n.: “Het gegeven dat verzoekende partij aldus tegen de weigering van erkenning van haar huwelijk een beroep hangende heeft, maakt niet dat de verwerende partij niet tot de thans bestreden beslissing mocht komen. Verwerende partij diende hieromtrent dan ook niet verder te motiveren.”

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht kan het volstaan op te merken dat niet blijkt dat verweerder enig nuttig gegeven over het hoofd heeft gezien of dat de bestreden beslissingen niet gebaseerd zijn op een correcte feitenvinding.

Een schending van art. 74/13, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending opwerpt van het evenredigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, dient te worden vastgesteld dat hij nalaat in concreto uiteen te zetten hoe de bijlage 20 deze beginselen schendt.

Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, moet gewezen worden op het feit dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voor te brengen, houdt, los van een wettelijke bepaling, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Een beslissing tot weigering van een vestigingsaanvraag kan niet als zulk een maatregel worden gezien. Dergelijke beslissing is immers niet gestoeld op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit voort uit de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet waarbij verzoeker zijn standpunt in de vestigingsaanvraag heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid had om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet aantoont welke informatie hij bij zijn horen nog zou meegedeeld hebben die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van zijn aanvraag, zodat de hele

zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

Een schending van de rechten van de verdediging of van de hoorplicht blijkt evenmin.

Het tweede middel is – voor zover ontvankelijk – ongegrond.”

2.2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3.2. Ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling schrijft geen andere elementen voor waarmee rekening moet worden gehouden. Bijgevolg kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met de duur van zijn verblijf in België en “*zijn hangende beroepsprocedure voor het hof van beroep te Gent tot erkenning van zijn huwelijk*”.

Waar de verzoeker aanvoert dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met zijn familieleven in België, wordt verwezen naar wat hierover bij de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet, namelijk dat hij “*geen beschermenswaardig gezinsleven aantoonde en voor het overige geen gegevens aanbrengt met betrekking tot zijn familieleven of privéleven*”.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3. De hoorplicht impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, “*De hoorplicht*” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Te dezen betreft de bestreden beslissing een weigering van een aanvraag tot verblijf. Deze beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoeker, maar houdt een weigering in om een door hem gevraagd voordeel – met name de machtiging tot verblijf in het Rijk – te verlenen. Bijgevolg kan de verzoeker niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoeker nalaat om *in concreto* aan te geven welke elementen hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, dan wel zou hebben aangevoerd die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De verzoeker beperkt zich tot een summier theoretisch betoog dat niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN